

lis armo: sanna, mis ta piddi kulutama, ommeti ehk ühhe hingele, digeks iggawesse dnistusse kasuks woiks tulla. Nenda palludes astub wanna mees kirriko, ja foggodus hakkab laulma, ja Oppetaja siis astub ülles räästoli peäle, lddõ räästoli sure Piibli lahti, agga ei tulle ärraselletamisse salmid ta mele, mis ta jutlusse alluseks tahtis panna. Kõl ta mõtleb iggapiddi, ja püab ennese mele tulletada, agga ei tulle sest ühtegi, ja ka omma kirjutud jutlusse, seddagi on koio mahhajätnud. Agga kirjast otsides ja lehte ta sees ümberlües, peab mees diete immeks pannema, et film iggakord ikka nende sannade peäle juhtub, kust loeme: „Junnimesse Poeg on tulnud dnfaks teggema, mis on ärrakadunud.“ Tubba kartus saab suremaks, sest foggodus jo lõppeb laulmast, agga ep olle ärraselletamisse sannad weel kã, egga tulle ka jutlussest, mis kirja pandud, sannage ta

mele. Mis siis muud, kui loeb agga ühhe jutlusse hakkatusse palwe, agga woib arvata, et wist kartlikko ja taewa pole dhkawa süddamega. „Eks ma Sind ep olle pallunud, — nenda kãis ta mõtte Dnisteggia pole — et Sa mulle tänna omma keigerohkemat armo piddid andma? ja siiski lasesed sedda mulle sündida? oh aita, aita mo Jesus!“ — ja kohhe kulis heäle ommas süddames kostwad: „Esimest salmi wõtta kãtte, mis peäle film langeb, ja selleta ärra; Jssand on sinnoga!“ — Ta lddõ Piibli ramato ueste lahti, ja film ta langeb sesamma salmikesse peäle: „Junnimesse Poeg on tulnud dnfaks teggema, mis on ärrakadunud.“ Julgeks mees nüüd saab ja loeb salmi foggodussele sure heäle ja wãega, ja hakkab sedda ärraselletama waimus ja Jummal wães, ja südda ta sees sai rusuks, ja foggodusse süddamed temmaga. — Sai agga lõppetanud ja omma koio tulnud,